

leda že se odvolává na obecná ustanovení občanského zákona o náhradě škody, kteráž však, jak bylo doličeno, jsou z použití vyloučena. V dovolání se již nečiní pokus prokázat, že tu nejde o výkon veřejné moci, jak se o to snažila žalobkyně v odvolání, což ale soud druhé stolice případným způsobem vyvrátil, poukázav na to, že jde o nárok veřejnoprávní, poněvadž byly zabaveny bankovky u osoby podezřelé a stíhané ve smyslu vládního nařízení ze dne 6. března 1919, čís. 113 sb. z. a n. Není-li však vůbec ručební povinnosti státu za škodu v tomto případě, netřeba se zabývatí otázkou, zda dopustily se státní orgány při zabavení bankovek nezákonnosti a tudíž zavinění.

Čís. 6688.

Proti nároku manželky na výživné podle dvorského dekretu ze dne 4. ledna 1841, čís. 531 sb. z. s., nemůže manžel namítati započtením peněžitou vzájemnou pohledávku.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1927, Rv I1796/26.)

Žalovaná rozvedená manželka vedla proti manželi exekuci ku vydobytí výživného, přiznaného jí podle dvorského dekretu ze dne 4. května 1841 čís. 531 sb. z. s. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se manžel nepřipustnosti exekuce vzhledem ku vzájemné útratové pohledávce, vymáhanou pohledávku převyšující. Procesní soud první stolice prohlásil exekuci nepřipustnou vzhledem k započtení vzájemné pohledávky. O dovolací soud žalobu zamítl mimo jiné z těchto důvodů: Neodůvodněn jest žalobní nárok, poněvadž exekuce směřuje k vydobytí nároku na výživné. Dvorní dekret ze dne 4. ledna 1841 čís. 531 sb. z. s. mluví výslovně o »Verabreichung eines anständigen Unterhaltes« tedy o poskytování slušné výživy. Tato výživa, jak jí má na zřeteli toto ustanovení, má co do hmotné stránky tutéž povahu a vlastnost jako »slušná výživa«, kterou jest povinen manžel manželce podle §u 91 obč. zák. poskytovat, a jako »přiměřená výživa«, kterou může požadovati na rozvodu nevinná strana podle §u 1264 obč. zák. Rozdíl jest pouze vtom, že návrh na výživu podle §u 91 a 1264 obč. zák. zakládá se již v zákoně, kdežto, jde-li o slušnou výživu z důvodu cit. dvorského dekretu, může ji soudce za podmínek tam uvedených rozvedenému manželu od případu k případu se zřetelem na všechny okolnosti a z důvodu slušnosti přiřknouti. Jinak však jde o výživné, ať se jedná o výživné z důvodu § 91, 1264 obč. zák. neb o výživné přisouzené na základě uvedeného dvorského dekretu. Dekret tento mluví o »poskytování výživy«, ustanovení §u 91 obč. zák. pak o zaopatření výživy (Unterhalt zu verschaffen). Již ze slov »Verabreichung« a »verschaffen« plyne, že zákon v první řadě má na zřeteli poskytování výživy »in natura« a že výživné stanovené v penězích jest pouze náhražkou této výživy. Právním uvádí proto odvolatelka, že pohledávku žalobcovu nelze započítati na výživné, jež žalovaná exekucí vymáhá, neboť pohledávky nejsou stejnorodé (§ 1440 obč. zák.) a již proto započtení vzájemných těchto pohle-

dávek místa míti nemůže. Jak shora uvedeno mluví zákon jakož i shora uvedený dekret o »slušné výživě«. Z výrazu tohoto jakož i z úmyslu zákona plyne, že ustanovení tato mají za účel zabezpečiti výživu manželky na rozvodu nevinné nebo v tom případě, kde manželství z viny obou stran bylo rozvedeno. Tento účel však by byl zmařen, kdyby manželu bylo dovoleno si odečísti od výživného, od peníze naturální výživné nahrazujícího, své vzájemné pohledávání proti manželce, neboť tím by účelu zákona, to jest zabezpečiti manželce slušnou výživu dosaženo nebylo, naopak přivoděn byl by stav, že by manželce se této slušné výživy vůbec nedostalo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právní názor dovolatele (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), že pohledávka na slušné výživné 400 Kč měsíčně přiznaná žalované dle dvor. dekretu ze dne 4. ledna 1841 č. 531 sb. z. s. vymáhaná exekučně žalovanou ve výši 7.200 Kč a ke sčítování žalobcem uplatněná vzájemná pohledávka útrat 25.000 Kč, jsou pohledávky stejnorodé a tudíž ze sčítování dle §u 1440 obč. zák. vyloučeny nejsou, nelze sdílet a to z důvodů, které výstižně uvedl již soud odvolací, a které odpovídají zákonu i dosavadní praxi (viz repert. nálezů č. 106). Vzhledem k tomu, že není započtení přípustné (§ 1440 obč. z.), nebylo třeba uvažovati, zda jest správným další názor odvolacího soudu, že zde není podmínek oposiční žaloby dle §u 35 ex. ř.

Čís. 6689.

V případech §u 367 obč. zák. a čl. 306 obch. zák. zaniká nejen právo vlastnické, nýbrž i jiná věcná, najmě zástavní práva k věci, o nichž nabyvatel nevěděl. Vyhledává se, by nabyvatelova držba byla bezelstnou. Bezelstným jest držitel, jenž ani neví, že se dopouští bezpráví, přivlastňuje si věc, ani nezná skutečností, ze kterých se takové přesvědčení podává, pokud ovšem neznalost ta není zaviněna hrubou nedbalostí. Jest na držitelovu odpůrci, by dokázal nedostatek bezelstnosti.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1927, Rv I 1879/26.)

V exekuční věci proti Josefu V-ovi byly zabaveny dva koně a tři vozy. Věci ty byly ponechány u dlužníka. Tvrdíc, že napotom nabyta jich vlastnictví, domáhala se žalobkyně jich vyloučení z exekuce. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Nesprávné právní posouzení věci spatřuje odvolání v tom, že napadený rozsudek zastává právní názor, že vlastnické právo jest jen tenkráte právem činícím exekuci nepřípustnou, bylo-li tu již před výkonem exekuce. Odvolací soud, zopakovav důkaz svědkem Josefem B-em a nepřisežným slyšením stran, zjišťuje na základě těchto důkazů, jakož i na základě exekučního spisu, že věci, o které jde, patřily k živnosti, kterou provozoval Josef B. a na které se účastnil žalovaný, že za-